РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
8 У 11803/10 (2009)
23.09.2010. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Зорице Китановић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., Улица ..., ..., кога заступају Пекановић Стипан и Олга, адвокати из Сомбора, Улица В. Ср. Степановића 1а, против решења Дирекције за имовину Републике Србије број 462-114/2009-02 од 15.09.2009. године, у предмету евидентирања пријављене одузете имовине у регистар имовине, у нејавној седници већа одржаној дана 23.09.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је пријава број 462-114/2009-02 од 09.09.2009. године АА из ..., Улица ..., ..., чији су пуномоћници адвокати Пекановић Стипан и Олга из Сомбора, В. Ср. Степановића 1а, за евидентирање пријављене одузете имовине у регистар имовине као јавне електронске базе података и издавање потврде о извршеном евидентирању имовине.

У поднетој тужби тужилац оспорава законитост решења туженог органа. Наводи да је захтев поднео одмах након сазнања у другој држави, за повраћај имовине коју је претходни тоталитарни комунистички систем одузео лишавајући њега и његову породицу права на егзистенцију, материјално благостање и све друго што са тим иде. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Управном суду су дана 01.01.2010. године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08 и 104/09), уступљени предметни Врховног суда Србије и окружних судова, у којима до 31.12.2009. године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, сагласно члану 29. тачка 1. истог Закона.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета, поступајући, на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), по правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), Управни суд је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца коју је тужилац поднео 09.09.2009. године, за евидентирање пријављене одузете имовине у регистар имовине, као јавне и електронске базе података и издавања потврде о извршеном евидентирању имовине. Наиме, одредбом члана 6. Закона о пријављивању и евидентирању одузете имовине ("Службени гласник РС", бр. 45/2005), прописано је да се пријава може поднети најкасније до 30.06.2006. године. Како је у поступку утврђено да је тужилац пријаву поднео 27.07.2006. године, односно истеком преклузивног рока за пријављивање одузете имовине, то је, по оцени суда, решење туженог органа на закону засновано.

Суд је ценио наводе тужбе за које је, са напред изнетих разлога, нашао да су без утицаја на законитост оспореног решења. Ово посебно имајући у виду чињеницу да је право својине природно и неотуђиво право, да никоме не може бити одузето без правно ваљаног основа и правичне накнаде, због чега ће тужилац захтев за остваривање права на непокретности и евентуално обештећење по основу одузете имовине моћи да поднесе надлежном органу по доношењу Закона о реституцији. Закон о пријављивању и евидентирању одузете имовине ("Службени гласник РС", бр. 45/05) не уређује својинске односе, односно денационализацију нити начин остваривања права на повраћај одузете

имовине, већ регулише само евидентирање и пописивање имовине како би се утврдила њена вредност и у складу са тим извршила процена у ком облику (натуралној и новчаној противредности) противредности и у ком обиму Република Србија може ту вредност да врати. Стога је Републичка дирекција за имовину Републике Србије, сходно члану 1. и 3. наведеног Закона спровела поступак пријављивања и евидентирања имовине која је на територији Републике Србије одузета применом прописа и аката о национализацији, аграрној реформи, конфискацији, секвестрацији, експропријацији и других прописа донетих и примењиваних после 09.03.1945. године.

Такође незнање да постоји законски пропис не оправдава подносиоца да може поднети пријаву након истека рокова. Наиме, у конкретном случају ради се о преклузивном року чији је почетак и завршетак календарски тачно опредељен, те не постоји могућност његовог мењања или продужавања вољом странке или државног органа.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе члна 41. став 2. Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ” број 46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 23.09.2010. године, 8 У 11803/10 (2009)

Записничар **Председник већа-судија**
Ксенија Ивановић,с.р. **Душанка Марјановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО